

Sygn. akt I C 487/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2020 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko N. P.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz N. P. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 487/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 grudnia 2018 r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna w W., wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, by pozwana N. P. zapłaciła na jego rzecz kwotę 20.561,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 23 maja 2017 roku pozwana N. P. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę pożyczki, z której warunków pozwana się nie wywiązała. Wobec braku spłaty zadłużenia powód wypowiedział umowę łączącą strony.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt VI Nc-e 2291740/18 w dniu 1 lutego 2019 r., orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut braku wykazania wysokości roszczenia oraz nieudowodnienia skutecznego rozwiązania umowy, a w konsekwencji postawienia całego roszczenia wynikającego z umowy w stan wymagalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

23 maja 2017r. N. P. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę pożyczki gotówkowej numer (...) na łączną kwotę 20.457,28 zł, którą zobowiązała się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo – odsetkowych płatnych nie później niż do 3 dnia każdego miesiąca (§ 1 ust. 1).

Umowa przewidywała, że w przypadku gdy pożyczkobiorca opóźniał się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, Bank wzywał pożyczkobiorcę do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostały uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez pożyczkobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostanie odrzucony, Bank miał prawo wypowiedzieć umowę o pożyczkę (§ 9 ust. 3). Umowa rozwiązywała się z zachowaniem 30 - dniowego terminu wypowiedzenia bądź w każdym czasie - za porozumieniem stron (§ 9 ust. 1). Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki stawało się wymagalne i traktowane było jako zadłużenie przeterminowane (§ 9 ust. 4).

Zadłużeniem przeterminowanym były wszelkie należności wynikające z zaciągniętej pożyczki niespłacone w terminie lub wysokości określonej w umowie. Bank miał prawo obciążania pożyczkobiorcy odsetkami od zadłużenia przeterminowanego (§ 3 ust. 2). Odsetki od zadłużenia przeterminowanego były naliczane od dnia, w którym spłata należności miała nastąpić do dnia poprzedzającego jego spłatę. Bank zawiadamiał pożyczkobiorcę o wysokości i dacie powstania zadłużenia przeterminowanego (§ 3 ust. 3).

dowód: umowa kredytu wraz z załącznikami k. 36-39.

Pismem z dnia 3 września 2018 r. (...) Bank Spółka Akcyjna w W. skierował do N. P. warunkowe wypowiedzenie umowy pożyczki, wzywając pożyczkobiorcę do zapłaty kwoty 816,86 zł w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania wezwania. W treści pisma zawarto oświadczenie, iż w przypadku nieskorzystania z przysługujących pozwanej uprawnień wskazanych w 75c ustawy prawo bankowe, Bank wypowiada umowę z zachowaniem 30 - dniowego terminu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia pisma.

dowód: warunkowe wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z potwierdzeniem nadania k. 67-70.

Pismem z 13 listopada 2018 r. (...) Bank Spółka Akcyjna w W. wezwał N. P. do zapłaty zadłużenia z tytułu umowy pożyczki w kwocie 20.390,43 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 40-41.

6 grudnia 2018 r. (...) Bank Spółka Akcyjna w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych opiewający na kwotę 20.561,32 zł z tytułu umowy pożyczki numer (...).

dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 33.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt postępowania, które przytoczono w powyższej części niniejszego uzasadnienia, uznając je za wiarygodne dowody w sprawie, przy czym, z uwagi na zaprzeczenie przez pozwaną wysokości dochodzonego roszczenia, Sąd uznał go za dowód jedynie tego, że został on wystawiony, co szerzej zostanie omówione w dalszej części postępowania.

Na marginesie, Sąd pominął twierdzenia i wnioski dowodowe zawarte w piśmie z 21 listopada 2019 r., jako złożonym bez zarządzenia Sądu – co prawda w treści zarządzenia o zwrocie pisma, jako podstawę zwrotu omyłkowo wskazano art. 205³ § 5 k.p.c., jednakże również na gruncie mającego zastosowanie w sprawie art. 207 k.p.c. w brzmieniu sprzed 7 listopada 2019 r., pismo podlegałoby zwrotowi z mocy art. 207 § 7 k.p.c. w zw. z art. 207 § 3 k.p.c.. Podkreślenia wymaga, że pełnomocnik powoda zarządzeniem z 10 lipca 2019 r. zobowiązany został do złożenia w terminie dwóch tygodni wniosków dowodowych, pod rygorem pominięcia ich w dalszym toku postępowania i w wykonaniu tego zobowiązania złożył pismo z 16 sierpnia 2019 r., a następnie pismo z 30 października 2019 r., w których złożył wnioski

dowodowe. W ocenie Sądu nie było żadnych przeszkód, aby twierdzenia podniesione w piśmie z 21 listopada 2019 r. i złożone wraz z pismem wnioski dowodowe zawrzeć już w piśmie z 16 sierpnia 2019 r., czy najpóźniej z 30 października 2019 r.

W niniejszej sprawie nie budził sporu fakt zawarcia umowy o pożyczkę gotówkową. Pozwana kwestionowała jednak fakt wypowiedzenia umowy oraz wysokość roszczenia powoda.

Zgodnie z treścią art. 720 §1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W pierwszej kolejności, zasadny był zarzut pozwanej nieudowodnienia roszczenia co do wysokości.

W niniejszej sprawie dla wykazania zasadności dochodzonego żądania powód powołał się na wyciąg z ksiąg bankowych wskazujący kwoty z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki, odsetek umownych, odsetek za opóźnienie i opłat, nadto na umowę o pożyczkę. Powód nie przedłożył regulaminu na który powołuje się w treści umowy ani tabeli opłat również w niej wskazanej.

Odnosząc się do dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, który jak podkreślał powód stanowił zasadniczy dowód na wykazanie żądania pozwu, Sąd ma na uwadze, że w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku - sygn. akt P7/09, a następnie nowelizacją art. 95 ustawy prawo bankowe, która dodała przepis art. 95 ust. 1a, wyciągi z ksiąg rachunkowych banków nie mają mocy dowodowej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym, co skutkuje zmianą rozkładu ciężaru dowodu w stosunku do konsumenta, który jedynie korzystał z usług bankowych. Dlatego też wobec zakwestionowania przez pozwaną zadłużenia wskazanego przez powoda, przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku nie stanowił wystarczającego dowodu istnienia wierzytelności i to w wysokości dochodzonej niniejszym pozwem, a jedynie dowód, że takiej treści dokument został wystawiony przez powoda.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, który zawodowo zajmuje się działalnością bankową, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że obowiązujące w niniejszym postępowaniu przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania cywilnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn Przewodniczący zarządzeniem z dnia 27 listopada 2019 r. zwrócił pismo pełnomocnika powoda z dnia 21 listopada 2019 r., jako złożone bez zarządzenia Sądu. Tym samym uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości, niezależnie od dalszych rozważań, co do kwestii skuteczności wypowiedzenia.

Na marginesie Sąd uznał, że co najmniej budzącą wątpliwości jest praktyka, w której bank kieruje do pożyczkobiorcy wezwanie do zapłaty, w którym to wprowadza zastrzeżenie, iż w przypadku braku spłaty zadłużenia we wskazanym terminie niniejsze pismo należy traktować nie jako wezwanie do zapłaty, ale jako wypowiedzenie umowy przez bank. Oświadczeniem woli jednej strony umowy nie może być bowiem sama zapowiedź wyciągnięcia skutków prawnych w przypadku braku określonego zachowania drugiej strony. Postawienie drugiej stronie ultimatum nie zmierza bezpośrednio do wywołania jakichkolwiek skutków prawnych. Jest ono jedynie zapowiedzią, iż dane oświadczenie woli zostanie wyartykułowane w przyszłości. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy można uznać, że wezwanie pożyczkobiorcy do zapłaty, poczynione z zastrzeżeniem, że w określonym przypadku wezwanie to należy poczytywać jako oświadczenie woli, nie nosi wymaganych znamion oświadczenia woli.

O kosztach procesu Sąd orzekł, w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c. w punkcie II wyroku. Należy zaznaczyć, że zgodnie z ogólną zasadą strona przegrywająca proces jest zobowiązana do zwrotu kosztów postępowania stronie przeciwnej. W związku z tym Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 zł, na którą złożył się koszt zastępstwa procesowego określone zgodnie z przepisami § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sygn. akt I C 487/19

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)